

Kapitola 1

To ráno, kdy zemřel Bernie Pryde – mohlo to být i brzy po ránu, neboť Bernie odešel z vlastní vůle a nestálo mu za to zaznamenávat čas svého skonu – uvízla Cordelia za výpadku proudu na lince Bakerloo před stanicí Lambeth North a přišla do kanceláře s půlhodinovým zpožděním. Vystoupila z metra na Oxford Circus do jasného červnového slunce, chvatně mījela časné zákazníky nahlížející do výloh obchodního domu Dickins a Jones, vrhla se do kakofonie Kingly Street a razila si cestu mezi přelidněným chodníkem a lesklým shlukem aut a dodávek, jež ucpávaly úzkou ulici. Ten spěch, jak dobře věděla, byl zbytečný, pouhý příznak jejího chorobného smyslu pro pořádek a dochvilnost. Žádné schůzky nebyly sjednány, žádné pohovory s klienty, žádný nedořešený případ ji nečekal, ani žádnou závěrečnou zprávu nebylo třeba napsat. Spolu s výpomocnou písarkou, slečnou Sparshottovou, rozesílala Cordelia (byl to její nápad) informace o detektivní kanceláři všem londýnským advokátům v naději, že získají zákaznictvo; slečna Sparshottová na tom patrně už pilně pracuje, oči jí chvílemi sjíždějí k hodinkám, zatímco nad každou minutou Cordeliina zpoždění vyfukává své staccatové podráždění. Byla to nepůvabná žena se rty trvale sevřenými, jako by se obávala, že jí vyčnělé zuby vyklouznou z úst, s ustupující bradou, na níž jí tak rychle, jak byl vytrháván, vyrůstal tuhý chlup, a s plavými vlasy zvlněnými nepoddajnou ondulací. Ta brada a ústa připadaly Cordelii jako zhmotnělé popření názoru, že se lidé rodí sobě rovni, a pokoušela se čas od času oblíbit si slečnu Sparshottovou a soucítit s ní, soucítit s životem prožívaným v jednopokojových bytech, odměřovaným pětipencovými mincemi vhažovanými do plynových radiátorů a ohraničeným ozdobnými štepy a ručním lemováním. Slečna Sparshottová byla totiž zručná švadlena, neúnavná frekventantka

večerních kurzů Londýnské městské rady. Šaty mívala krásně vypracované, ale dobově tak neurčitelné, že se vlastně vždycky míjely s módou: rovné šedé nebo černé sukně, které byly cvičební ukázkou, jak skládat plisé nebo všívat zdrhovadlo; halenky s mužskými límečky a manžetami fádnic pastelových odstínů, na nichž bez ladu a skladu vystavovala svou kolekci bižuterie; důmyslně strážené šaty s obrubou přesně tak vysoko, aby vynikly její beztvaré nohy a tlusté kotníky.

Cordelia neměla sebemenší předtuchu tragédie, když otvírala vchod domu, trvale zajištěný jen zástrčkou pro pohodlí nenápadných, diskrétních nájemníků i jejich neméně diskrétních návštěvníků. Nový bronzový štítek nalevo ode dveří se jasně leskl v slunci v rušivém kontrastu s jejich vyrudlým, špinou zaneseným nátěrem. Cordelia přejela štítek uznaným pohledem.

PRYDEOVA DETEKTIVNÍ KANCELÁŘ

Bernard G. Pryde & Cordelia Grayová

Cordelii stálo pár týdnů trpělivého taktního přemlouvání, než Bernieho přesvědčila, že se nehodí připojovat k jeho jménu „bývalý příslušník kriminálního odd. Metropolitní policie“ a před její jméno „slečna“. Jiné problémy s firemním štítkem nenastaly, neboť Cordelia neměla ani kvalifikaci, ani zkušenost vztahující se k oboru, a jediný kapitál, který vkládala do podniku, představovalo její útlé, leč sporé dvaadvacetileté tělo, její značná inteligence, jež v Berniem, jak se jí zdálo, vzbouzela občas spíš rozpaky než obdiv, a zpola nedůtklivá, zpola soucitná příchylnost k Berniemu samotnému. Cordelia velmi brzy zjistila, že se k němu život sice nijak dramaticky, ale rozhodně obrátil zády. Svědčilo o tom všelicos. Berniemu se nikdy nepodařilo obsadit v autobuse záviděníhodné místo vepředu; ve vlaku se nikdy nemohl pokochat pohledem z okna, okamžitě mu jej zastínil jiný vlak; chléb mu zákonitě padal na namazanou stranu; minimorris jezdil celkem spolehlivě, když jej řídila ona, Ber-

niemu selhával na nejrušnějších, nejnepříhodnějších křižovatkách. Někdy ji napadlo, zda tím, že v návalu deprese či zvráceného masochismu přijala jeho nabídku spolumajitelství, nepřivolala na sebe i jeho smůlu. Buď jak buď, nikdy v sobě nenašla dost síly, aby na tom něco změnila.

Schodiště jako vždycky páchlo zatuchlým potem, leštidlem na nábytek a dezinfekcí. Stěny byly temně zelené a bez ohledu na roční dobu stejně vlhké, jako kdyby vylučovaly miasma zoufalé snahy o důstojnost, a zároveň porážky. Schody s ozdobným zábradlím z tepaného železa pokrývalo potřhané a pošpištěné linoleum, které majitel domu dával záplatovat kusy různobarevných odstínů, jen poté co si některý nájemník stěžoval. Kancelář byla ve třetím patře. Když Cordelia vstupovala, neslyšela klapot psacího stroje; slečna Sparshottová jej právě čistila; byl to staříčkový imperial – stálá příčina oprávněných stížností. Slečna Sparshottová vzhledla, tvář zalitou ruměncem zlosti, záda ztuhlá jako tabulátor na jejím stroji.

„Už se vás nemůžu dočkat, slečno Grayová. Pan Pryde mi dělá starosti. Je určitě ve své kanceláři, ale je tam zticha, nějak moc zticha, a dveře má zamčené.“

Cordelii zamrazilo u srdce. Zacloumala klikou.

„Proč jste něco neudělala?“

„Co jsem měla dělat, slečno Grayová? Klepala jsem na dveře a volala na něho. Ani to bych si neměla dovolovat, jsem tu jen výpomocná síla, nejsem kompetentní o něčem tu rozhodovat. Ocitla bych se ve velmi trapné situaci, kdyby odpověděl. Má ostatně právo užívat si své kanceláře, ne? A kromě toho si nejsem jistá, jestli tam vůbec je.“

„Musí tam být. Dveře jsou zamčené a má tady klobouk.“

Bernieho trilby s umaštěnou, kolem dokola vzhůru ohrnutou krepkou, komediantská hučka, visel na spirálovitém věšáku jako symbol beznadějně sešlosti. Cordelia šátrala v kabele po svém klíči. Ten nejpotřebnější předmět se jako obyčejně propadl až na dno. Slečna Sparshottová začala bušit do kláves,

jako by se chtěla distancovat od hrozícího traumatu. Do lomu-
zu stroje řekla obranným tónem:

„Na stole máte nějaký dopis.“

Cordelia roztrhla obálku. Byla v ní krátká a jednoznačná
zpráva. Bernie se vždycky dovedl vyjadřovat stručně, když měl
co říct:

*Promiňte, společnice, řekli mi, že je to rakovina, a volím snadnější
způsob, jak z toho ven. Viděl jsem, co s lidmi udělá léčení, a o nic ta-
kového nestojím. Sepsal jsem závěť, je u mého advokáta. Na stole na-
jdete jeho jméno. Podnik jsem odkázal Vám. Všecko, včetně veškerého
zařízení. Mnoho štěstí a děkuju Vám.*

Pod to přičmáral s bezohledností lidí odsouzených k smrti
poslední nešetrnou prosbu:

*Jestliže mě najdete živého, proboha, počkejte chvíli, než přivoláte po-
moc. V tom se na vás spoléhám, společnice.* *Bernie*

Odemkla dveře, vešla pomalu do kanceláře a opatrně za se-
bou zavřela.

Oddechla si, když zjistila, že nemusí čekat. Bernie byl mrtvý.
Ležel na stole, jako by se zhroutil vyčerpáním. Pravou ruku měl
zpola zařatou a otevřená smrtící břitva, která se zřejmě smekla
po desce stolu, kde zanechala tenkou krvavou, jakoby slimáčí
stopu, se zastavila ve vratké poloze na samém jeho okraji. Levá
ruka se zápěstím rozetnutým dvěma rovnoběžnými řezy spočí-
vala dlaní vzhůru ve smaltované míse, v které Cordelia umýva-
la nádobí. Bernie ji naplnil vodou, teď ale byla vrchovatá ble-
dě růžovou, nasládle páchnoucí tekutinou, z níž prosvítaly vos-
kově hladké prsty, jakoby prosebně zkroucené a napohled bílé
a něžné jako prsty dítěte. Krvavá voda přetekla na stůl a na
podlahu, kde se vsákla do obdélníku pestrobarevného koberce,
který Bernie nedávno koupil v naději, že v očích návštěvníků